CARTA DOMINICAL

282. El pelegrinatge i la indulgència

30 de març de 2025

Benvolguts i benvolgudes, l'Any Jubilar és la circumstància extraordinària amb la qual podem viure amb especial intensitat «la comunió dels sants», com afirmem en el Credo. Aleshores, la santedat d'uns ve en ajuda de la fragilitat dels altres. Per això, referint-se al do de la indulgència, afirma el papa Francesc: «Viure la indulgència de l'Any Sant significa acostar-se a la misericòrdia del Pare amb la certesa que el seu perdó s'estén sobre tota la vida del creient. Indulgència és experimentar la santedat de l'Església que dóna a tots de prendre part en els beneficis de la redempció de Crist» (*Misericordiæ vultus*, 22).

El do de la indulgència en el marc de l'Any Jubilar es troba indissolublement unit al sentit de pelegrinatge: caminem cap a Crist, anem rere Crist. Precisament, enguany, a la missa dels diumenges llegim especialment l'Evangeli de sant Lluc, on hi trobem aquella composició temàtica on gairebé tota la vida pública de Jesús, amb el seu missatge salvador, s'esdevé en un llarg pelegrinatge d'ell i els seus deixebles cap a la ciutat de Jerusalem (9,51-19,44). Allà tindrà lloc la seva passió, mort i resurrecció, allà manifestarà la seva glòria. I els deixebles van rere Jesús, sovint sense acabar de comprendre les exigències del seu seguiment.

El deixeble és qui va rere Jesús, en pelegrinatge per la vida. D'aquí el sentit cristià del pelegrinatge, que en l'Any Jubilar el visualitzem pelegrinant i visitant una església jubilar. Som «pelegrins d'esperança»! Entrem per la seva porta, que enguany és especialment Porta de la Misericòrdia. Per arribar a la Porta de la Misericòrdia ens hem de posar en camí. Ens hem d'alçar dels nostres llocs de comoditat i iniciar un pelegrinatge sobretot interior, per acostar-nos a aquell que ens ha dit «Jo sóc la Porta» (Jn 10,9). Volem entrar a la porta de Crist per experimentar la indulgència, és a dir, l'amor de Déu que consola, que perdona, que ofereix esperança.

La indulgència no és merament quelcom mecànic, sinó que, d'una banda, es confia totalment en la gratuïtat de la gràcia de Déu atorgada per mitjà de la mare Església, i, d'altra banda, demana i expressa clarament la conversió sincera del creient, que procurarà viure la vida cristiana a mans plenes. Ja Pau VI afirmava que «les indulgències confirmen la supremacia de la caritat en la vida cristiana». «Demanen una sincera *metánoia* [canvi] i unió amb Déu, a banda del compliment de les obres prescrites» (*Indulgentiarum doctrina*, 11). Es tracta d'una conversió que ha de

«provenir d'una caritat fervent», podent arribar «a la purificació total del pecador», com ens afirma el Catecisme mateix (CEC 1472), que recull els ensenyaments del concili de Trento (DS 1712-1713).

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat